
Posvátná přísaha

Paihia, téhož večera, červen 1844

Maggy nemohla usnout. Neustále musela myslet na Henryho a převážně lovala se neklidně z boku na bok. Už jako dítě svého velkého bratra tajně obdivovala. Byl tak silný a překypoval radostí ze života. Jestli se někomu povedlo ji rozesmát, tak jemu. Mívala někdy až špatné svědomí, že na něj tolik myslí. Její bratr Matthew neměl moc rád, když svou pozornost věnovala někomu jinému než právě jemu. Zhluboka si povzdechla. Snad si toho nevšiml, pomyslela si. Nakonec mu nic neodpírá a bezpochyby ho velmi miluje. Ale při pomýšlení na něj se jí neklepala kolena ani se nerozzářily oči. To dokázaly jen myšlenky na Henryho.

Vzala do ruky stříbrný řetízek, který před spaním odložila na noční stolek, a nechala ho zasněně proklouzávat mezi prsty. Ve svitu měsíce, který do pokoje pronikal oknem, měl stříbrný přívěsek ve tvaru kříže zvláštní tajuplný lesk. Henry jí ho přivezl jednou ze své cesty do Aucklandu. Přitiskla si řetízek k srdci. Ano, měla ráda svého velkého bratra, ale vždycky, když na něj myslela, ji přepadlo špatné svědomí, protože správně tušila, že to nejsou jen sesterské city.

Maggy však byla dost chytrá, aby lásku ke svému nevlastnímu bratrovi před rodinou skrývala. Byl to už ostatně dospělý muž a ona v jeho očích jen malou holkou, i když jí už brzy bude šestnáct.

Ach, kéž by se na mě díval jako na ženu, pomyslela si toužebně, když vtom ji vyrušilo tiché zaklepaní na dveře. Posadila se zpríma na posteli.

„Dále,“ špitla a polekaně se dívala na dveře. Téměř se jí ulevilo, když v měsíčním světle poznala Henryho zlatorudou kšticí.

„Neboj se, Maggy, přišel jsem jen na malou návštěvu,“ zašeptal, zavřel za sebou tiše dveře a přistoupil k posteli. „Musíme být potichu. Moji rodiče by jistě takovou noční návštěvu neviděli rádi,“ dodal a aby dodal svým slovům důraz, přitiskl jí ukazováček ke rtům. Při tomto letmém dotyku se Maggy celá zachvěla. Připadalo jí zvláštní, že jí bratr navštívil uprostřed noci, ale srdce se jí radostně rozbušilo.

„Copak, moje malá, není ti v posteli samotné zima?“ zeptal se lichotivě.

To u Maggy vyvolalo rozporuplné pocity. Co u ní chce uprostřed noci? ptala se v duchu stíněně, ale zároveň ji příjemně zalechtalo v břiše, když odsunul deku a lehl si vedle ní.

„Zahřeju tě,“ zašeptal.

Maggy nebyla překvapivá blízkost jejího bratra nepřijemná, ale musela myslet na to, co by tomu asi řekla její nevlastní matka, kdyby věděla, že si její bratr lehl k ní do postele.

Při této myšlence ztuhla a posadila se rovně jako svíčka.

„Myslím, že by tvá matka tohle neschvalovala,“ řekla nechtěně ostrým tónem.

Henry však na to nedbal a objal její třesoucí se tělo.

„Tobě je opravdu zima,“ poznamenal starostlivě a něžně ji k sobě přitiskl.

Maggy byla v rozpacích. Cítila se u něj v bezpečí a byla by si přála, aby ji už nikdy nepustil, ale znovu pomyslela na rodiče. Věděla, že by se jim nelíbilo, co se tu teď děje. Henry nepatří do její postele. To je nad slunce jasnější.

„Víš, že jsi okouzlující?“ zašeptal jí do ucha. V tom okamžiku Maggy ucítila, že Henry pil. Páchnul jako otevřená karafa s vínem.

„Henry, ty jsi opilý,“ zamumlala s lehkou výtkou v hlase. Věděl přece, jak by to otce rozzuřilo, kdyby zjistil, že se znovu opil. Nedávno zaslechla Maggy jejich hroznou hádku. Otec mu vyčetl, že je opilec. Maggy bylo tenkrát nepříjemné, že si její přítomnosti nevšimli. Od té doby nahlas zakašlala, kdykoliv vcházela do jídelny.

Henry se z plna hrdla rozesmál. „Ano, moje maličká, napil jsem se na kuráž. Není to tak snadné, zaklepat na tvoje dveře a domáhat se vpuštění. Taky jsi mě mohla nechat stát venku.“

To jsem také měla, projelo Maggy hlavou, když jí její bratr něžně pohladil vlasy. To není správné, říkal přísně její vnitřní hlas. Pošli ho pryč, dokud není pozdě! Ale opět tu byl ten krásný blažený pocit, který jí projel celým tělem, jako první jarní sluníčko.

„Líbí se ti to, moje malá sestřičko, nebo mám radši přestat?“ zeptal se Henry tiše.

Maggy bojovala sama se sebou. Měla by ho vyhodit ze svého pokoje, ale nedokázala to. Jeho ruce ji hladily po šíji a ona ho přece milovala celým svým srdcem. Proč by ho měla od sebe odehnat?

Jsi ještě dítě, slyšela najednou Matthewův hlas, ale sama to cítila jinak. Pod Henryho zkušenýma rukama rozkvétala v ženu.

Trhla sebou, když jí položil ruku na podbříšek. Nic už pod tou noční košilí nemám, pomyslela si stydlivě a cítila jeho prsty i na svých stehnech. Chtěla ho odstrčit, ale nepovedlo se jí to. Naopak, tiše zasténala, když ji v břicho začalo znovu příjemně šimrat. Nikdy by si nemyslela, že tak velké ruce jsou schopny takových něžností.

„Musíš říct, kdy mám přestat,“ šeptal a klouzal přitom prsty vzhůru k jejím nadržům. Když se jich konečně dotkl, udělalo se Maggy mdlo.

„Ne,“ zasténala, „prosím ne!“ Když však Henry své ruce prudce odtáhl, jako by se spálil, tajně si přála, aby ji nebyl poslechl.

„Poslyš, maličká, neudělám nic, co nebudeš chtít.“

Musím ho poslat pryč z pokoje, řekla si Maggy rozhodně, ale místo toho vzala jeho velkou ruku a položila ji zpět na svá prsa.

„Miluju tě,“ zašeptal Henry vášnivě.

„Také tě miluju,“ odpověděla. Podívali se na sebe. Henry její pohled nevydržel. Odrhl se od jejích tmavých očí a pohlédl stranou. „Nesmím to udělat,“ slyšela jeho šepot jakoby z jiného světa. „Nesmím to udělat.“

„Ano, měl bys raději jít.“ Maggy neměla daleko k slzám, když ze sebe vyrazila tato slova.

Henry se vymanil z objetí a těžce se zvedl. Vstal a trochu zavrával. Chtěl skutečně odejít, ale když se na ni naposled podíval, vzrušilo ho to natolik, že své dobré předsevzetí hodil za hlavu. Jak nevinně a láskyplně se na něj dívala! Už nikdy ve svém životě takové štěstí z lásky nezažije. Ještě jednou před svatbou bych chtěl dostat tuto dokonalou krásu.

Sotva si to pomyslel, klesl zpět na lůžko a přitiskl polekané Maggy své rty na její. Počítal s tím, že se bude bránit, ale ona jeho polibek opětovala. Tyhle dívky mají umění lásky v krvi, pomyslel si pln žádostivosti, nalehl na ni plnou vahou svého těla a vsunul jí ruku pod noční košili mezi stehna. Až teď pocítil její odpor. Přestala ho líbat a snažila se ho odsunout ze sebe.

„Ne, Henry, to ne!“ prosila ho vystrašeným hlasem. „Prosím, přestaň, tohle nechci!“

Měl bych ji poslechnout, říkal si, ale právě její prudký odpor, její drobné pěsti, které mu teď bušily do zad, jen zvyšovaly jeho touhu.

„Prosím, Henry, ne, to nesmíme. To dělají muž a žena,“ vzlykala. Místo lásky k němu cítila teď už jen holou paniku, svíral se jí žaludek.

„Henry, ne! Jsem tvoje sestra, nedělej to!“

„My jsme muž a žena,“ zasténal toužebně. Za žádnou cenu by ji teď už dobrovolně nepustil. Už nebyla cesta zpátky. Musel to udělat. Právě proto, že ona to už nechtěla. Její bušící pěsti ho neskutečně vzrušovaly. Jen bij, ještě víc, ještě víc, pomyslel si vzrušeně.

„Prosím, Henry, jsi tak těžký. Pusť mě!“ snažně ho plačky prosila, ale on už nemohl přestat. Bylo příliš pozdě. Jako smyslů zbavený hmatal prsty po knoflicích u svých kalhot a netrpělivě je trhal, místo aby je rozepnul. Se sténáním si stáhl kalhoty, aby do ní mohl vniknout. Její srdcervoucí křik – „Ne, prosím, ne!“ – jako by dodal křídla jeho divoké touze. Pak už šlo všechno rychle. Co v tomto okamžiku pocítil, předčilo vše, co kdy předtím u některé z těchto žen prožil.

„Miluju tě, moje maličká, miluju tě,“ sténal znovu a znovu a pak klesl vedle ní na prostěradlo. Zavřel oči, aby tenhle sen jen tak neskončil. Naposledy ochutnal plody vášně, vášně, jakou s June Hobsenovou nikdy nezažije, neboť po ní netouží. Ano, obraz malé Maggy zůstane nesmazatelně v jeho srdci. Pokaždé, až bude muset s June plnit manželské povinnosti, bude myslet na tento okamžik. Zachvěl se a pohladil její štíhlé tělo.

„Miluju tě. Proč nic neříkáš? Už mě nemiluješ?“ šeptal, a když neodpovídala, otevřel oči a obrátil se k ní. Při pohledu na ni se vyděsil tak, že si rukama zakryl obličej. Ležela jako bez života s hlavou odvrácenou stranou, zavřenýma očima a ústy otevřenými k výkřiku. Já ji zabil, projelo mu hlavou a po zádech mu přeběhl mráz. Vyskočil z postele.

„Maggy!“ křičel zoufale. „Moje malá Maggy, to jsem nechtěl. Prober se!“ Ale ona se ani nepohnula. Ležela na bílém prostěradle jako mrtvá, vedle ní krvavá skvrna. Vyděsil se, přerývaně dýchal. Co to jen udělal? Dopustil se násilí na nevinném dítěti. Zatnul pěsti a mumlal: „Ne, to ne.“ Pak váhavě položil hlavu na její hrud'. Co by dal za to, kdyby slyšel tlouct její srdce. S úlevou si oddechl, když je uslyšel. Žije. Musí ji probudit, nakázat jí, že o tomhle nesmí s nikým mluvit. Najednou byl zcela střízlivý.

„Maggy, prober se!“ žebroňil, ale ona nereagovala. „Maggy, probud se!“ prosil stále hlasitěji. Tak hlasitě, že ani neslyšel, jak se za ním otevřely dveře a kdosi k němu přistoupil.

Teprve když pokoj rozjasnilo světlo svíčky, zpozoroval svou matku, „Co jsi to... bože můj... cos to udělal?“ Bleskově přetáhl deku Maggy až ke krku.

Emily však viděla, co před ní chtěl skrýt. Kromě toho jí vše prozradily kalhoty, které mu visely u kolen. „Tys ji... můj bože... tys ji zabil, ty...“ Z hrdla se jí vydral jen vzlyk.

„Ne, matko, ona žije. Jen upadla do mdlob,“ odporoval Henry.

„Proboha, cos to jen udělal? Ty... ty...“ Emily ho tloukla pěstmi do hrudi.

„Nic jsem neudělal, matko,“ odporoval Henry plačtivě. „Nic, co by ona nechtěla. Svedla mě.“

Odpovědi matky byl jen zoufalý smích. „I když bych to kdykoli odpřísáhla, abys neměl potíže, my oba víme, že to není pravda. Vrhnu ses na ni jako zvíře. A zabil jsi ji přitom. Jen se podívej, jsi jako medvěd a ona tak křehká. Ne, kéž to není pravda!“

„Matko, já... neudělal jsem nic... nic, co by nechtěla,“ zajíkal se Henry a s rudým obličejem si vytahoval kalhoty. „Líbala mě tak vášnivě, myslel jsem, že to chce...“

Emily se napřáhla a místo odpovědi mu vytála políček. Na tváři se mu obtiskly její prsty.

„Ona je dítě a ty dospělý muž. Je to tvoje sestra a je Maorka. Ty se před ničím nezastavíš, jsi... zhýralec!“ hubovala a přitom poplácávala Maggy po tváři, aby se probrala. „Prosím, dítě, prober se!“ žadonila, dokud se Maggy nevydralo z hrdla zasténání. Oči však stále ještě neotevřela.

„Jdi pryč!“ obořila se Emily na syna. „Jdi mi z očí! A očekávám od tebe, že si co nejdřív vezmeš za ženu June Hobsenovou. A jestli se ještě jednou k Maggy jen přiblížíš víc, než se sluší, řeknu otci, cos udělal. A pak se děj vůle boží, zabije tě.“

Henry zíral na matku celý bez sebe.

„Už jsem řekla. Jdi do svého pokoje! A hned zítra požádáš Hobsenovy o ruku jejich dcery a oženiš se s ní ještě tuto zimu! Slyšel jsi?“

„A ty to otci nepovíš? Prosím, neříkej mu to! Stejně proti mně pořád něco má. Nedělej to. Slibuju, že se budu Maggy zdaleka vyhýbat,“ naříkal.

„Ne, musím ho šetřit, to by ho zničilo,“ odpověděla Emily chladně a přísně na Henryho pohledla. „Nesmí se to dozvědět nikdo. Slyšíš? Nikdo! Budu mlčet, ale jen kvůli němu.“

„Já neřeknu ani slovo, přísahám. Ach, matko, ten prokletý alkohol!“ Chtěl ji obejmout, ale ona ho odstrčila. „A co když ona něco řekne?“ hlesl bojácně.

Emily na něj zkoumavě pohlédla. „To nech na mně. Já jí poručím, co má a nemá dělat. A teď už jdi, než se probudí a na všechno si vzpomene.“

„Ano, matko,“ odpověděl Henry jako malý kluk, který lituje své rošťárny, a odešel se sklopenou hlavou.

Emily se chvíli dívala na sténající dívku, která sebou neklidně házela, a pak z ní jedním pohybem stáhla deku. S nevolí se dívala na krvavou skvrnu na bílém prostěradle. Zmocnil se jí odpor, ale neměla jinou volbu. Stáhla prostěradlo pod tělem dívky, smotala je a hodila na zem. Z komody vytáhla čisté a natáhla je pod svou nevlastní dceru, což nebylo vůbec jednoduché a celá se u toho zpotila. Měla strach, aby ji přitom nepřistihla Maggy, ale ta se probrala, až když bylo vše hotovo.

„Ne, prosím, ne,“ mumlala Maggy stále ještě se zavřenýma očima.

Emily by si byla nejradši zacpala uši, tato slova prozrazovala hroznou pravdu. Dívka se v žádném případě nevzdala jejímu synovi dobrovolně. Její slova nezněla vášnivě, ale naopak velmi zoufale. Emily se zvedl žaludek, ale teď nesměla ukázat žádnou slabost. Zhluboka se nadechla a to její nevolnost zmírnilo. Koneckonců bylo teď na ní, aby odvrátila tu hroznou katastrofu. V žádném případě nesmí Henryho pochybení vyjít najevo. To se nesmí stát, řekla si Emily rozhodně, zatímco pozorovala chvějící se víčka své nevlastní dcery.

Trvalo ještě notnou chvíli, než Maggy oči otevřela. „Kde to jsem?“ zanaříkala chraptivě.

„Ležíš ve své posteli, mé dítě,“ mluvila na ni Emily uklidňujícím hlasem. „Vypadá to, že se ti něco ošklivého zdálo, probudil mě tvůj křik a hned jsem k tobě přiběhla.“

Maggy ji ale neposlouchala, posadila se na posteli. „A kde je on?“

„O kom to mluvíš, dítě?“ Emilyin hlas se chvěl.

„Kde je Henry?“ Maggy se rozhlížela po pokoji.

„Henry?“

Maggy se podívala své pěstounce do očí. „Henry byl u mě. Kde je?“

„To se ti něco zdálo. Henry je už dávno v posteli,“ odpověděla Emily s nadějí, že Maggy její falešnou hru neprokoukne.

„Henry byl v mé ložnici a dělal věci, které jsem nechtěla. Řekni mi, prosím, kde je?“ žadonila Maggy.

Emily ještě víc zbledla. Nemohla to dítě beztrestně obelhávat, ale jak se má z té aféry dostat a nepoškodit vlastního syna?

„Henry byl u tebe?“ zeptala se opatrně.

„Ano, matko, já ho přece miluju, ale on mi ošklivě ublížil...“

„Dítě, to se ti jen zdálo.“

„Ne, bolí mě to. Pálí to jako oheň. Věř mi přece!“ křičela Maggy zoufale.

„Pst!“ Emily jí zakryla pusou. „To si jen namlouváš, mé dítě.“

Ale Maggy propukla v pláč. „Ne! Nenamlouvám! Henry byl v mém pokoji, v mé posteli a všechno bylo tak hezké, ale pak...“ Usedavě se rozvzlykala.

Emily bojovala sama se sebou. Nepodaří se jí Maggy namluvit, že to byl jen sen. Musí přimět dívku k mlčení jinak.

„Chceš, aby se to všechno dozvěděl otec?“ zeptala se přísně.

Maggy zavrtěla hlavou.

„Dobrá, tak buď zticha.“

„Ale tak mi přece věř! Byl v mém pokoji a pak mi udělal bolest.“

„Tys ho tedy pustila k sobě do postele? Co jsi to za zkažené stvoření?“ vyhrkla Emily opovržlivě.

Maggy přestala plakat a pohlédla matce ustrašeně do očí. „Ale já... mám ho tak ráda... nechtěla jsem přece...“

„To sis měla rozmyslet předem. Henry si musel myslet, že jsi lehká holka. Je to jenom tvoje chyba. To, cos udělala, je velký hřích.“

Maggy zalapala po dechu. „Ale já... přece jsem nechtěla... já...“

„Poslyš, milé dítě, budeš se pro příště držet od mého syna dál a už nikdy s ním nebudeš mluvit mezi čtyřma očima. Slyšelas? Nikdy! A kdyby znovu zaklepal na tvoje dveře, je tvou povinností poslat ho pryč. Když si to vezmeš k srdci, bůh ti odpustí.“

„Udělám všechno, co říkáš,“ odpověděla Maggy s lítostí v hlase a celá se třásla.

„Dobrá, pak budeš zase moje hodné děvčátko.“ Emily vzala Maggy do náruče, aby svá slova potvrdila, a přitiskla ji k sobě. Ještě že mi nevidí do obličeje, pomyslela si Emily a po tvářích se jí kutálely slzy. Neprohřešilo se to dítě, ale Henry a ona sama, ale copak má jinou volbu? Kdyby vyšlo najevo, jak se její syn provinil, nikdy by ho rodina Hobsenových nepřijala jako zetě. Ještě jednou přitiskla děvče, které teď tiše vzlykalo, na svou hrud. Věřila jí, ale přesto byla nucena ubohé Maggy vysvětlit, že nese obrovskou vinu. Jak by jí jinak mohla přimět k mlčení?

„A neřekneš slovo otci ani bratrovi!“

„Ani slovo,“ vydechlo děvče slabě.

„Teď už spi a ať se ti zdá něco hezkého,“ zašeptala Emily a přikryla ji.
„Mám tě ráda,“ dodala, když uviděla její smutnou tvář.

Maggy však nemohla usnout. Zabořila obličej do polštáře, aby nikdo v domě neslyšel její zoufalý pláč. Jedno věděla jistě: Nebude pro ni těžké vyhýbat se Henrymu obloukem, protože tam, kde pro něj předtím tlouklo její srdce, zůstala jen bolestivá rána. A nejhorší je, že na tom sama nese vinu. Ano, jen ona může za to, že jí udělal takovou bolest. Tahle víra zakotvila hluboko v jejím srdci.